

DEBRECENI PROTESTÁNS LAP

EGYHÁZI ÉS ISKOLAI KÖZLÖNY

SZERKESZTŐSÉG: Debrecen,
Révész-tér 2. szám. (Kistemplom.)

KIADÓHIVATAL: Debrecen,
Kálvin-tér 17. szám. (Püspöki hivatal.)

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ár 1 évre 8 pengő.
Postatakarékpénztári csekk számla: 43,916.

FŐSZERKESZTŐ: DR. RÉVÉSZ IMRE. FELELŐS SZERKESZTŐ: URAY SÁNDOR.

El ne hanyagold . . .

— Lelkészszentelési beszéd 1939 november 22. —

1. Tim. 4: 14. Meg ne vesd a kegyelemnek benned való ajándékát, amely adatott néked prófétálás által, a presbitérium kezeinek reád tevésével.

A mi többszázados multa visszatekintő lelkészszentelési szertartásunk ideje is, módja is, eltér a testvér református, általában evangélikus egyházak legtöbbjének ósrégi gyakorlatától. Azok mindjárt a szent szolgálatra való kibocsátás legelején szentelik föl az ifjú lelkészt, vagy az első szolgálati helyén, vagy esetleg lakóhelyén, családjá, rokonsága, legközelebbi jóbarátai meghitt környezetében. Sohasem felejttem a hugenotta lelkészszentelés megható élményét 28 évvel ezelőtt a kis délfrancia egyházközségben: kedves, egyszerű tanítócsalád derék fiát szentelte pásztorrá az ottani rendtartás szerint összegyülekezett hét lelképásztor, rokonai vagy jóbarátai az ifjúnak; a család, a gyülekezet és az egész hugenotta nemzeti egyház ünnepe épügy egybefolyt ott, mint az ünneplők hála- és örömkönnyei.

A mi, nem egyénekenkénti, hanem csoportos szentelési gyakorlatunknak az az eredete, hogy még csak két-három emberöltővel ezelőtt is a felszentelés egybe volt kötve az utolsó, sőt tulajdonképp egyetlen lelkészképesítő vizsgálat, amelynek az egyházkerületi közgyűlés, korábban a superintendenciális consistorium, azelőtt meg a generalis synodus színe előtt kellett megtörténnie — s azokat, akik a vizsgálatot sikerrel megállották, az atyák és a vének legott „ordinálták” is.

Ha magyarországi református egyházunk ezt a gyakorlatot — noha a vizsgálat lekapcsolásával — tisztas okokból máig fenntartotta, minékünk szerezett és hűséggel kell hozzá ragaszkodnunk és észre kell vennünk a benne levő különleges erőt. A mi lelkészszentelésünk, más testvéregyházakéhoz képest, talán kevésbé meghitt és családias, de — a szó komoly értelmében — annál *ünnepebb* és annál *nyomalékosabb*. Itt nem egy boldogan reménykedő elindulás történik — hiszen a szent szolgálatot mind-

nyájan már évek óta végzitek a többségtek, mai helyes rendtartásunk szerint, már az I. lelkész-képesítő vizsgálat után letett kibocsátási eskü alatt végzi —, itt egy hatalmas, kemény *mementó* hangzik fel, s végleges eskütételtek úgy tekinthető, mint erre a mementóra adandó végleges és örök felelet, amelyet aztán elpecsétel a vének kézrátétele.

Ez a mementó, amely a mai lelkészszentelésből felétek hangzik, nem lehet más, mint az, amire Igénk int: „*Meg ne vesd a kegyelemnek benned való ajándékát, amely adatott néked prófétálás által, a presbitérium kezeinek reád tevésével.*”

1. „*Meg ne vesd a kegyelemnek benned való ajándékát.* . . .” Ha helyén volna itt — legalábbis a mai nyelvtani értelme szerint — az az erős szó, a „megvetés” szava, amellyel a jó Károlyi Gáspár fordította e helyt az eredeti szöveget, akkor ez az Ige nem róna nehéz feladatot reánk és reátok. Kinek jutna eszébe, ha egyszer Isten kegyelme őt Igéjének szolgálatára elhívta, egyenesen *megvetni* ezt az elhivatást és ezt a szolgálatot — a saját elhivatását és a saját szolgálatát? Hiszen ehhez elvégre is elvetemültség kellene, mi pedig — Isten színe előtt minden gyarlóságunkat és bűnünket megismerve is — éppen elvetemültnek tán mégsem tarthatjuk magunkat!

Csak hogy ezzel az Igével azért nem lehet ilyen könnyen végeznünk, mert a helyes értelme nem az, hogy „*meg ne vesd*”, hanem az, hogy „*el ne hanyagold*” a benned levő charismát. Ha ezt tudjuk, akkor már azt is észrevesszük, hogy ebben az értelemben nagyon is szükségünk van mindnyájunknak a folytonos mementóra. Mert a részünkbe jutott, mondhatatlanul kiváltságos és dicsőséges kegyelmi ajándék elhanyagolására — ha nem is az egyenes megvetésére — nagyon is hajlandók vagyunk bűnös nyomorúságunk következtében mindannyian.

Tihozzátok, Szeretteim, e mai ünnepi alkalommal hatványozott komolysággal szóljon a mementó: *el ne hanyagold a benned levő kegyelmi ajándékot!* Isten az Ő Igéjének szolgálatára rendelt téged; ha

magad nem az Igében élsz, ha nem belőle táplálkozol, ha a Szentírás tanulmánya nem mindennapi kenyered, akkor már nem becsülöd meg eléggé az elhivatásodban megnyilvánult kivételes kegyelmet. Isten arra rendelt téged, hogy másoknak, sokaknak légy testvéri segítsége a kegyelem székéhez való emelkedésben; ha magad nem élsz imádkozó életet, akkor már rosszul sáfarkodol szentséges ajándékával. Isten rendelése szerint a te életednek az áldozat és a kereszthordozás törvényét kell kiabrázolni megváltott atyádfiai között — elhanyagolod ezt a mérhetetlen szépségű küldetést, ha nem gyakorlod magad naponként mélyülő és tisztuló engedelmes-séggel az áldozatban, a kereszthordozásban.

Bizonyára hallottátok egy világhírű zongoraművész mondását: „Ha egy nap nem gyakoroltam, másnap már észreveszem a játékomon magam. Ha két nap nem gyakoroltam, észreveszik a hozzáértők. Ha három nap nem gyakoroltam, észreveszi a nagyközönség is.” Timotheusom, neked tenmagadon, a hozzáértőkön és a gyülekezeten kívül és felül van még egy, a többi bírádat is megítélő Bírád: a Szentek Úra, a pásztorok Pásztora: Krisztus. Ő nemcsak azt veszi észre, amikor már hanyagoltál, hanem azt is, amikor még csak hanyagolni *készülsz*: Jaj, ne engedj hát a hanyagság kísértésének: a hanyagolás lejtőjén — itt már igaza van Károlyinknak — *megvetés* a végpont. De egyszermind a *megvetetés* is. Lehet, hogy már a földön is, de örök Bírádtól mindenestire.

2. Ez a kegyelemajándék „*prófétálás által*” adatott néktek Igénk szerint. Tehát közöltetési módja méltó eredetéhez. A charismát nemcsak az Isten Lelke adja, hanem az Isten Lelke teszen arról is bizonyosságot, hogy a charisma valóban megadott. Más szóval: Isten titeket nemcsak elrendelt és elhívott a szent szolgálatra, hanem meg is jelentette ezt a gyülekezetenek. A gyülekezetek vagy a gyülekezeteket képviselő testületek választó vagy megbízó akarata tehát az Ige szerint *prófétai tény*: alázatos engedelmisség az Isten Lelkének világos útmutatása iránt.

Jól tudom, hogy itt egy nagyon kényes, sőt fájó pontot érintek. Mindnyájunk lelkében megmozdul most a kérdés: mennyiben lehet mai törvényes rendszerünk és gyakorlatunk alapján a gyülekezetek vagy más testületek választó vagy megbízó akaratának megnyilatkozását profétai megnyilatkozásnak, Isten Lelke iránt való engedelmisségnek tekinteni? Milyen sok baj van e téren, mondjátok, és milyen sok a tenni- és javítanivaló!

Tudom. Azt is tudom, hogy tinéktek, felszentelendőknek sem árt, hogyha e nagyon komoly órában, Istennek és az ő angyalainak s a Jézus Krisztus gyülekezetének színe előtt, még egyszer visszatekinttek állásbajutásotok történetére s könyörtelenül fölteszik magatoknak az Ige parancsa alapján a kérdést: mennyi profécia volt az én lelkipásztorra vagy egyéb lelkészé lételemben, és mennyi világi akarás, magam és választóim, elhívóim részéről? Egyenként lehet a lelkiismeretekben kapott felelet nagyon különböző: megnyugtató, zavaró, sőt lesújtó is. Én most mégis azt mondom: *Isten Lelke nem csügged, tehát ti se csüggedjétek*. Ő most is profétál hozzátok, nemcsak akkor, amikor emberi részről elhivatottok. Profétál és azt mondja: lehet, hogy

inkább emberi akarás által lettetek azok, amik vagytok, a döntő az, hogy *ne* emberi akarásra támaszkodva akarjatok azok *maradni*. Lehet, hogy mai egész lelkészválasztási rendszerünkben túlságosan sokat hallgatunk az emberi okoskodásra, érdekekre és túlságosan keveset a profétálásra: a lényeg az, hogy jobbat addig ne reméljünk, amíg Isten Szent Lelke egy áhítva várt nagy ébredésben át nem törí az egyházunkban ma még, emberi keményszívűségből, ellene emelt sötét gátakat. Igen, Isten lelke *most, most* profétál hozzátok, ifjak és vének: a mult minden tévedése és bűne még jóvátétel — az az egyetlen kérdés, akartok-e meggyógyulni, megújulni s mostantól fogva nem erőre és nem hatalomra, hanem egyedül az Úr Lelkére bízni magatokat?

3. Annak, hogy az Isten igéje szolgálai az anyaszentegyházban profétálás által, azaz a Szent Lélek munkájával és bizonyágtételével hivatnak el, az anyaszentegyház Ura és Feje a kézzátételt adta jelül és pecsétéül. Ő maga is gyakorolta már ezt: kézzátétellel áldotta meg a hozzávitt gyermekeket, bennük egyszermindenkorra birtokba vétén az egyház eljövendő nemzedékeit. Az apostolok gyakorlatában ez az egyszerű és mégis oly magasztos mozdulat, az Úr Jézus példája nyomán, akkora jelentőségre tett szert, hogy Kálvín nem habozik kimondani: *ha* egyáltalán lehetne arról szó, hogy bibliai alapon még más valami szent cselekményt is nevezünk sákramentomnak a keresztségen és az úrvacsorán kívül, akkor leginkább az apostoli kézzátétel érdemelné meg ezt a nevet.

Az egész Szentírásban két mozzanata van a kézzátétel jelentésének. Az egyik inkább ó-, a másik inkább újszövetségi, de a kettő válhatatlanul összetartozik.

Az áldozati állat fejére tették kezüket a papok, mielőtt az oltáron megáldozták volna. Isten szolgálai: ti a vének, az egyházkerület presbitériuma kézzátételével a megáldoztatástokról kaptok ma emlékeztetőt. Fölszenteléseknek legmélyebb értelme éppen az, ami *minden szentelésnek* a Bibliában, sőt azon kívül is a vallások történetében a legmélyebb értelme: a megáldoztatás. Tinéktek, mivelünk együtt, el kell égnetek az Ige szolgálatában, úgy, ahogyan az áldozati állat elégett az oltártűzben. Ennél sem *kisebb*, sem *enyhébb* nem lehet az elköteleztetésünk és az életprogrammunk.

De azután: a kézfőretétel embernél azt is jelenti, hogy akit Isten, mint neki szentelt áldozatot, birtokba vesz, azt meg is ajándékozza Szent Lelkének erejével, hogy végfogytig híven bemutathassa áldozatát. Nem *közi* a kézfőretétel a Szent Lelket, de hathatós bizonyosságot tesz arról, hogy a Szent Lélek *ott van és adatik*. Ott van és adatik mindenütt, ahol buzdó imádságban, töredelmes szívvel, élő reménységgel együtt van a Krisztus egyháza. Itt van most is és adatik néktek most is, mert ugyanakkor, amikor mi, törődött kevésszámú vének, kezünket fejetekre vetjük, a szentek egységében itt van velünk mérhetetlen seregeivel az egész szenvedő, harcoló és diadalmas Anyaszentegyház és velünk együtt veti kezét a fejetekre. Itt vannak a proféták és az apostolok. Itt vannak az egyházatyák és a reformátorok. Itt veri kobzát Szenci Molnár Albert, itt csörren a bilincs a gályarabok kezén, itt áll meg vándorbotjára támaszkodva a bujdosó prédikátor,

itt állnak a börtön küszöbén a pátenshare bajvivói, itt vannak — Istennek hála és dicsőség, testben is — a trianoni két évtized hitvalló, hős kisebbségi lelkipásztorai. Távoli (jaj, vajjon meddig távoli?) esatamezők halálhörgéséből idehallatszik haldokolva is bizonysgot tevő hős keresztyén lelkipásztor-testvéreiteknek — minden háborús nemzetből — Istent dicsérő zsolozsmája, és egybevegyül az itt

reánk néző angyalok és boldog lelkek énekével: „Szent, szent, szent...”

Oh, vegyetek Szent Lelket — mert ahol egyháza ott van, ott van Ő is, a háromszor Szent. És ahol Ő magának áldozatokat választ ki, meg is szenteli azokat, féltetvén magának mindörökre. Amen.

Révész Imre.

Felszentelt ifjú lelkészek köszönete az egyházkerületi közgyűléshez a lelkészszentelés után.

Főtiszteletű Egyházkerületi Közgyűlés!

Mély megilletődéssel, az örökkévaló Isten iránti alázatos engedelmisséggel és szívbeli hálával állok itt, hogy mindnyájunk nevében köszönetet mondjak most lefolyt fölszentelésünkért.

Méltóztassék megengedni, hogy midőn ezt teszem, egyben bizonysgot lehessenek arról a szent érzésről, amely e pillanatban lelkemet — s azt hiszem, mindnyájunkét — eltölti.

Úgy érzem, e magasztos szertartások mozzanataiban Istennek lelke szállott reánk, mint ahogy szállott amaz első pünkösdi napján a bezárkózott, féltékeny batoratlan tanítványokra. S amint ez a Lélek őket arra kényszerítette, hogy kiálljanak bátran, remegés nélkül, védelem nélkül, egyedül az élő Isten oltalmában bízva, Jeruzsálem piacára egy ellentétesen, sőt ellenségesen gondolkodó sokaság elé, megpallani hitüket a megfeszített, feltámadott és megdicsőült Krisztusban: úgy kényszerít minket is a Lélek kiállásra és bizonysgtevő szöllásra. És ha eddig kiesinghitűsködtünk, kételkedtünk, ezután szilárd hittel hiszünk, ha félénkek és gyávák voltunk a magunk megáldozásában, itt most megbátorodtunk.

Nem azért, mert nem látunk veszélyt. Nem azért, mintha lekiesingelnénk az ellenfeleket. Nem azért, mintha könnyen vennék a feladatokat. Tudjuk és látjuk, hogy Jeruzsálem piaca ma is ellentétes és ellenséges gondolkodású tömeggel van tele körülöttünk. Látjuk az Antikrisztus jelsorakozó hadait, a különféle színű rémek reánk leselkedő arcát. Ismerjük lelkipásztori szolgálatunk reánk várakozó sok-sok megpróbáló nehézségét, terhét, keresztyét. És mégis kiállunk, és mégis kiállunk, mert nem tehetjük, hogy ne szóljunk, ne prédikáljunk, mikor a Lélek kényszerít szólni bennünket. És ott és akkor, ahol és amikor földi hatalmak kizárólagos igényüket jelentik be Isten-lehellte emberi

lelkekre, mi reámutatunk Arra, Akinek egyedül „adatott hatalom mennyen és földön”. És ott és akkor, ahol és amikor sokak bolondságnak itélik a keresztről való beszédet, mi „Jézus Krisztust prédikáljuk, mint megfeszítettet”. „Krisztust, Istennek hatalmát és Istennek bölcsességét”. Aki „nekünk, akik megtartatunk, Istennek ereje”. Krisztust, Akinek élettere az egész teremelt világ, élettere minden bünös emberi szív, nem azért, mert Néki van szüksége reá, hanem, mert itt Nélküle meghervad az élet és a fényt sötétség nyeli el.

Ezért, „mert tudjuk, hogy az egész teremelt világ egyetemben johászcodik és nyög mind idáig”, és „várja az Isten jaiának a megjelenését”, várja a Szabadítót, ezért, mert érezzük, hogy minket Isten hívott ide szolgálatra és most Isten küld kiállásra, kiállásra, bizonysgtételre, önmagunk holtig tartó megáldozására: ezért állottunk ide, ezért vagyunk itt és ezért vesszük fel újból megújuló és megerősödő boldog bátorsággal a szent pásztori szolgálat gyönyörös igáját azzal a hittel, hogy mindenre lesz erünk a Krisztusban, Aki minket megerősít. És „ha Isten velünk, kicsoda ellenünk?”

E boldog bizonyosságot jelentő hittel mondunk azért köszönetet a Főtiszteletű Egyházkerületi Közgyűlésnek, hogy minket református egyházunk előirt szertartása szerint a lelkipásztori szolgálatra fölszentelni méltóztattak. Kérjük a mi jóságos Istenünket, áldja meg gazdagon azokat, akik hitben, példaadó szolgálásban előltünk járnak és engedje meg kegyelmesen, hogy reánk nézve ez az alkalom valóban a Lélek-keresztisége lett legyen, a mi lelkési szolgálatunk megteljesítésére, egyéni életünk megszentelődésére, lelkünk üdvösségére. Anyaszentegyházunk javára és mindenek fölött az Ő háromszor szent nevének dicsőségére.

Ifj. Porzsolt István,
felszentelt lelkész,
a nyíregyházi Leánykálvineum igazgatója.

A dicsőséges hazatérés.

Révész Imre püspök beszéde az egyházkerületi közgyűlésen a beregi és máramaros-ugocjai egyházmegyék képviselőihez

Ebben az esztendőben van a kétszázötvenedik évfordulója annak a keresztyéni és katonai szempontból egyaránt csodálatos teljesítménynek, amelyet a történelem a piemonti valdensiek dicsőséges hazatérése, a „glorieuse rentrée” néven ismer. A középkor legáldottabb „eretnekségének” ezek a tiszta evangéliumi reformált hitet fölvetett utódai, akik akkor,

a XVII. század végén már egy félezredéves dicső, mert csaknem szakadatlan üldöztetésekkel és mártíriumokkal teljes multra tekinthettek vissza, haza kívánczoltak svájci bujdosásukból szülőföldjükre és otthonaikba, a savoyai hegyek közé, ahonnan irgalom nélkül verte volt ki őket pár évvel azelőtt a vakhit és az uralkodói önkény. Oly bátorsággal, amelyet a

világ szelleme már eszelősnek mondana, és olyan hadi sikerekkel, amelyek a százszoros túlerőben levő francia katonaságot, a világnak akkor legjobb hadseregét ismételen is csúfá tették, kierőszakolta a maroknyi valdens felkelő csapat az Alpok járhatatlannak hitt szakadékaikat át a Svájból Piemontba való átkelést, és a kicsiny hegyi falvaknak a református istentisztelet számára visszavított templomaiban újra megzendült az édes honi nyelven a drágalátos dávidi és kálvini zsoltár.

Mi, magyar reformátusok az elmúlt és a jelenvaló esztendőben egy ilyen dicsőséges hazatérésnek voltunk esodálkozó tanúi és vagyunk megáldott részesei. Hűsz esztendei bujdosásból jöttek és jönnek haza ősi magyar anyaegyházuk és egyházkerületük kebelére a mi felvidéki református testvéreink. Hazajönnek pedig nem *egyellen* hőstettel, hanem a hősi tettek és szenvedések hűsz esztendőszakadatlan sorozata után. Hazajönnek nem azért, mintha azt gondolnák, hogy idehaza minden tekintetben jobb dolguk lesz, mint volt a bujdosásban — a valdensnek sem azért vágytak vissza szűk, sovány és zordon hazai völgyeikbe! —, hanem hazajönnek azért, mert tudják, hogy lelki és egyházi értelemben is csak itt van az ő igazi és egyetlen hazájuk, amelyet atyáink élő Istenének predestináló kegyelmi végzése örök időkre elötte rendelt önekik és minékünk. Hazajönnek és már itt vannak: dicsőség Istennek!

Atyák és testvérek, álljunk most fel mindnyájan és úgy mondjuk el nekik az egyedül dicsőséges Isten igéjével: „Ez az a nap, amelyet az Úr rendelt, örvendezzünk és vigadjunk ezen. Áldottai vagytok ti az Úrnak, aki teremtette a mennyet és a földet!”

Mondjuk el nekik, hogy mindörökre övék a mi esodálatunk és a mi hálánk. Az ő hűsz esztendő hitvalló szenvedésük és harcuk nélkül ma jóval kevésbé acélos csengése volna a magyar névnek és magyar reformátusnak lenni ma jóval kevésbé volna büszkeség, áldás, öröm.

Mondjuk el nekik, hogy ők nekünk mindörökre példáink. Szolgálni Krisztust a nép és a nemzet javára, szolgálni a népet és a nemzetet Krisztus nevében és dicsőségére — nemzetfenntartó egyháznak lenni és egyházfenntartó népek lenni: ennek titkát kereshetik tudós könyvek, bogozhatják ragyogó beszédek és prédikációk — *megtalálni* a mi értünkre eddig csak önekik és még haza nem tért bujdosó testvéreinknek adatott.

Mondjuk el nekik, hogy ennek a titoknak bírására vagyunk mi is mindenekelőtt szomjasak. Tudjuk, hogy ők is onnan felülről kapták, de mi tőlük akarjuk megtanulni az utat, amelyen kapták. A hűség útját mindhalálig. A legnagyobb szeretet útját, amely életét adja az ő barátaiért. A reménység útját, amely mindennel dacolva remél és meg nem szégyenit. És a hit útját, amely meggyőzi a világot.

Hazatért testvéreink!

Az ősi hajlék, amely benneteket most visszafogad, ma szegényes és repedezett falú. Szegénységbe a gazdagságot ti hozzátok, falain a repedések betöltéséhez a ti próbált erőtok lesz a legjobb segítség. A legnagyobb magyar református egyházkerületet az ősi jusson mindig hazavárt legdrágább, mert legféltettebb gyermekei által, *ti általatok* hozott

hatalmas, új lelki lendület van hivatva méltóvá tenni e „legnagyobb” jelzőjére nemcsak földrajzi és statisztikai, hanem lelki, hitvallói értelemben is. Bereg, Máramaros, Ugocsa ősmagyar és ősrreformátus egyházai és népe: ahogy az elmúlt hűsz esztendő alatt fájdalmas szent reménységünk voltatok, most imádságaink meghallgattatása *után* és meghallgattatása *előtt* dicsőséges szent reménységei lesztek egyházkerületünk, egyházunk, nemzetünk közös jövődjének.

A magyar református „glorieuse rentrée” első nagy fejezete véget ért. Mögöttetek és a ti példátoktól lelkesítve, bizonyosan készül és dübörög már egy új fejezet. A tiszántúli Rákhel még nem vigasztaltott meg teljesen, mert még vannak — ő, mily nagy számmal vannak! — fiai, akik kebléről erőszakosan le vannak szakítva. De most a Rákhel szüntelen való könnyeiben örömsugár török meg, és azzal a szóval üzen minden Heródeseknek, melyet annak a magyar földnek költője adott ajkaira, ahol még most sem szűnt meg a Sion bujdosása:

*Napjaid számítvák, meqifjult az Idő,
és kitől rettegsz, nem féli fegyverid Ő,
— az Ige, az Eszme!*

Az Eszméért, amelyet megtartottatok, és az Igéért, amely megtartott benneteket: legyetek áldva mindörökre, hazatért testvéreink!

G Y Á S Z R O V A T

Márk Endre, nyugalmazott polgármester, a debreceni Kollégium és a tiszántúli egyházkerület volt ügyésze, tanácsbírája, a debreceni egyház volt főgondnoka, 89 éves korában, folyó évi november 12-én csendesesen jobblétre szenderült. Nagy időket látott, hű szolgálja volt egyházának s Debrecen városának. Szatmárból származott, egyszerű református lelkipásztori lakásból, de még ifjú éveiben, mint VI. gimn. tanuló Debrecenbe került s idegyökerezett. Kivált a háború utáni forradalmak és az oláh megszállás idején erősen megállotta helyét s hajthatatlan magyarságáért a vörösök túszként Budapestre hurcolták a Margit-körúti katonai börtönbe; attól kezdve, hogy onnan kiszabadult, egészen egyházának élt s mindennapos templomjáró volt. Végso akaratahoz híven, a leggyorsrúbb temetéssel kísérték utolsó útjára. A B. F. R. A.

Dr. Teghze Gyula, volt kecskeméti és debreceni jogakadémiai tanár, majd a debreceni tudományegyetem professzora, folyó évi november 12-én, 73 éves korában Budapesten elhunyt. Néhány év óta nyugalombavonult. A B. F. R. A.

K Ü L Ö N F É L É K

A Kormányzó üdvözlése. A tiszántúli egyházkerület nov. 22-én kezdődő közgyűléséről, Horthy Miklós kormányzóhoz a következő üdvözlő táviratot intézte: A tiszántúli református egyházkerület közgyűlése mély hódolattal és

ragaszkodással köszönti Magyarország Kormányzóját, egyházkerületünk szülöttjét, Kollégiumunk volt legnagyobb növendékét Főméltóságod személyében. Isten iránti mély hálával emlékezünk meg arról a napról, amelynek most volt huszadik évfordulója, amikor Főméltóságod az újra-élesztett nemzeti hadsereg élén hazánk fővárosába bevonult. Naponta megújuló buzgó imádságainkban Isten áldását kérjük Főméltóságod életére. Révész Imre püspök, báró Vay László főgondnok.

A felszentelt ifjú lelkipásztorok névsora. Lapunk mostani szűk keretei között, *sajnos*, nem tudunk ezúttal egybefoglaló tudósítást nyújtani a november 22—23-i egyházkerületi közgyűlésről; bár annak legkiemelkedőbb részeit: Püspök úr lelkészszentelési prédikációját, ifj. Porzsolt István felszentelt lelkész köszönő beszédét és a visszatért Felvidékhez intézett elnöki szöveget közöljük... Ezek mellett hádd álljon itt az a drága névsor, annak a nyolcvanöt ifjú Timótheusnak a neve, akik ott állottak s térde borultak a debreceni Nagytemplom Úrasztala előtt s elnyerték az atyák áldását s annakfelette Isten Lelkének reájuk kitöltését. Neveiket szívünkben és imádságainkban hordozzuk, Isten oltalmába és szeretetébe ajánljuk, az ő szeretett gyülekezeteikkel egyetemben. Íme a tündöklő névsor: Apostol Elek (Hajdúnánás), Asszonyi István (Forgolány), Asztalos Ferenc (Körösszegapáti), Balla Árpád (Orosháza), Balla István (Bótrágy), Balogh Béla (Zápszony), Balogh Miklós (Kisgúth), Balogh Oszkár (Nyírlövő), Baresa József (Márokpapi), Bartha Zoltán (Tiszarád), Bertha Ferenc (Tornyospálca), Bertalan Zoltán (Kisvársány), Besztercei László (Geszt), Bokros István (Sarkadkeresztúr), Bód István (Tiszapéterfalva), Bukó Lajos (Nevetlenfalva), Czirok Béla (Fertőszalmás), Czövek Károly (Kisszekeres), Csávás Sándor (Bojt), Csonka Imre (Nagyborzsova), Csontos Jenő (Hencida), Dienes László (Nábrád), Dr. Farkas Ignác (Debrecen), Farkas Miklós (Nyírkércs), Fekete Lajos (Vasmegyer), Forgó Pál (Tiszakeresztúr), Gacsályi Károly (Barabás), Galgóczy Gyula (Balázsér), Gáthy Lajos (Izsnýete), Hadházy Lajos (Nyíregyháza), Hetey Sándor (Nyíradony), Horkay Barna (Nagyszöllős), Horkay István (Szernye), Horváth István (Majtis), Jármay Béla (Hetyen), Jeney József (Jármay), Kádár László (Hódmezővásárhely), Dr. Kálmán Sándor (Hajdúhadház), Kelemen Ferenc (Olcsvaapáti), Keresztes Sándor (Encsencs), Király Kálmán (Szöllőgyula), Kiss Ernő (Kajdanó), Kiss József (Hajdúböszörmény), Kiss László (Vári), Kovács Imre (Sarkad), Dr. Kőkényessy András (Derzstomaj), Könyves Tóth Albert (Gáborján), Ladányi Imre (Kisar), Lecső József (Karcag), Dr. Lencz G. Sándor (Mikepéres), Lengyel Pál (Gát), Lukácskó András (Nyíregyháza), Murányi Zoltán (Mezőgöcse), Nagy György Sándor (Hódmezővásárhely), Nagy Gyula (Gebe), Narancsik Imre (Nagymuzsaly), Nyitrai Béla (Bátyu), Oláh Béla (Biharugra), Orémusz János (Csepe), Orosz Imre (Halábor), Papp István (Beregdeda), Párducz Rezső (Tiszaújhely), Pethneházy Gyula (Mezőkaszony), ifjú Porzsolt István (Nyíregyháza), Ruzska Bertalan (Makkosjánosi), Rózsa Lajos (Beregsom), Sütő Kálmán (Sárosoroszi), Sütő Miklós Dezső (Tiszabökény), Szabados László (Szeged), Szabó Elemér (Feketepatak), Szabó József (Makó), Cs. Szabó Lajos (Kétegyháza), Szakács József (Nyírparasznya), Szombathy Bertalan (Botpalád), Tassy János (Pocsaj), Toldy György (Bereg-

béne), Turóczy László (Békés), Vacs István (Debrecen), Vajó Zoltán (Körösnagyharsány), Varga Dezső (Berkesz), Vass József (Csetfalva), Váci Pál (Tiszakercesény), vitéz Várkonyi Szilágyi Imre (Nagygéc), Zsurki József (Nagypalád).

Az abádszalók-abádi templom százötvenéves jubileuma. Abádszalók-Abád református lakossága a mostani időkhöz mért szerény, de bensőséges ünnep keretében emlékezett meg templomának 150 éves fennállásáról. Együtt volt a gyülekezet apraja-nagyja. Az ünnepi istentisztelet vezető részét Gaál István esperes végezte. Isten Igéjét Dr. Révész Imre püspök hirdette a 122. Zsoltár 1. és 2. verse alapján. Szólt a messze útról, talán idegen országból a szent Sion felé igyekvő vándor — azután a templomépítő elődök küzdelmes és áldozatos sorsáról, majd a célhoz érkező nagy örömről és boldogságról. A Krisztus előtt fejt hajtani nem akaró öreg pogányról: Thonuzobárol, kit élve temettek el az abádi révnél. És felhangzott a kérdés, mint megrázó tetemrehívás: ugye, abádi testvéreim, ma senki se akar élve eltemetkezni?! Mert ez a sorsa annak, akinek nem kell Isten, Krisztus, vallás, templom. Isten népe mást akar. Élni, alkotni, építeni az ösök szellemében! És íme ott áll erősen, elszántan, törhetetlen lélekkel, rendíthetetlen bizodalommal, nagy áldozatokra készen: új jövendő kapujánál... A templomépítés történetét Németh László abádi lelkipásztor olvasta fel. Befejező ének után presbitéri gyűlés volt, ezen Szilassy László, mint a gyülekezet főgondnoka köszöntötte meleg szavakkal a Püspök urat. Őt órákor vallásos-estély volt Kérészy István tiszánánai, Szappanos Károly tiszaderzi lelkipásztor és Herczegh László tiszaroffi kántortanító, valamint az abádi énekkar közreműködésével. Abád ünnepén a már megnevezetteken kívül jelen voltak: Dr. Ruzska István egyházmegyei főgondnok, Lipcsey Márton tábornok, országgyűlési képviselő, Dr. Breznay Mihály főszolgabíró, Bárczay István egyházmegyei tanácsbíró, Vargha Zoltán egyházmegyei főjegyző, Bán István, Tóth János, Nagy Károly, Kacsó János, Németh Vince lelkipásztorok és a közeli gyülekezetek küldöttei. Isten áldása legyen az abádi gyülekezeten!

Imaház-szentelés. A csongrád-szegvár-mindszenti társ-egyházhoz tartozó derekegyházi szórvány november 19-én avatta föl tanyai imaházát. Egészen szegény törpebirtokos, színmagyar kis gyülekezet áldozatkészsége, hite és lelkesedése emelt kint, messze minden városi zajtól a magyar kálvinista lélekugarnak templomot. Az ámbitusos, nyáron majd muskáltis, hófehérre meszelt, egyszerű imaház felavatását Harsányi Pál békésbányai esperes a Lélek szeretetének teljességével érő szív szolgálataival végezte. Kanász Nagy József a gyülekezet lelkipásztora ismertette az imaház történetét az avató-istentiszteleten, amelyen minden helyet betöltött a tanyák összeseregglő népe és amelyen minden szívet áthatott az imaházat megteremtő, csodálatos isteni kegyelem. Délután vallásos-ünnepély, este szeretetvacsora következett s mindezeket hálával adózott a tanyák népe, hogy egy imádságházával és a magyarságnak egy megszentelt várával újra több lett a nagy és szinte végtelen magyar pusztaságban.

Templomszentelés Olcsvaapátiában. Lélekemelő ünnepség keretében adatott át ismét rendeltetésének október 29-én, az olcsvaapáti gyülekezet teljesen megújított temploma. A gyülekezet tagjai az elmúlt évben önkéntes adakozás útján két harang beszerzésével tettek bizonyosságot az élő keresztyén hitről, ez évben pedig a szívek áldozatos buzgóságával a templom belső és külső megújítását tették lehetővé. A délelőtti istentiszteleten Főris Lajos esperes, a gyülekezet volt lelkipásztora hirdette az Igét. Kelemen Ferenc, a gyülekezet lelkipásztora pedig a templom történetét ismertette és az adakozók neveit olvasta fel. Délután reformációi istentisztelet tartatott, amelyen az igehirdetői szolgálatot Peleskey Sándor nagydobosi lelkipásztor, egyházmegyei tanácsbíró látta el. Az esteli evangelizációs istentiszteleten Boross Mihály vitkai lelkipásztor, egyházmegyei főjegyző tartott bibliamagyarázatot, a helybeli kántortanító szavaltat adott elő, Főris Lajos esperes pedig a belmisszió fontosságát ismertette. — A templomrenoválásnak e nehéz időkből való lehetővé tételén Kelemen Ferenc buzgó lelkipásztorral az élén a presbitérium, az ifjúsági egyesület és a leányegyesület fejtettek ki áldott tevékenységet.

HIVATALOS ÉRTESETÉS

A tiszántúli református egyházkerület püspöki hivatalától.

455—1939. kgv. sz.

KÖRLEVÉL

a nagytiszteletű esperes urakhoz és az egyházközségek lelképásztoraikhoz és presbitériumaihoz.

Egyházkerületünk folyó évi november 22—23-án, Debrecenben tartott közgyűlése meghagyása folytán sürgősen közlöm a közgyűlés következő, egyhangúlag hozott határozatát:

Egyházkerületi közgyűlésünk a segédlelkészek kibocsátásáról, elhelyezéséről és szolgálati viszonyairól szóló szabályrendelet (1934: 264. jkv. sz. IX.) épségben tartásával, de az 1936: 35. jkv. sz. közgyűlési határozat 6. pontjának módosításával kimondja, hogy tekintettel a folytonosan növekedő drágaságra, 1940 január 1-től kezdődőleg havi 100 (egyszáz) pengő értékűnél alacsonyabb segédlelkészi javadalom nem adható. A szabályrendeletben megállapított természetbeli ellátmány összes értéke havi 60 (hatvan) pengőben határozatik meg, úgy, hogy a segédlelkészek a fentebb megállapított határidőtől elkezdve legkevesebb havi 40 (negyven) pengő készpénzjavadalomban kell részesülnie. A segédlelkészek lakására nézve, akár természetben mondja ki közgyűlésünk, hogy az vagy magán a lelkészlakom, vagy annak és a templomnak közvetlen közelében legyen. Az esperes urakat felhívja közgyűlésünk, ez irányban való éber örkődésre.

D. Dr. Révész Imre,
püspök.

A tiszántúli református egyházkerület püspöki hivatalától.

4094—1939. szám.

HIRDETMÉNY

a visszacsatolt területeken levő lelkészek igazolása ügyében.

A magyarországi református egyház a visszacsatolt területeken 1938 november 2-án működött vagy élt református lelkészeknek az idegen uralom alatti magatartása tekintetében az igazolási eljárást elrendelte. Ennek teljesítésére a tiszántúli református egyházkerület Elnöksége bizottságot alakított. A bizottság meg fogja vizsgálni mind az igazolandó lelkészek (lelképásztorok, vallásoktató-, intézeti lelkészek, helyettes- és segédlelkészek, valamint lelkészi hivatalalt nem viselő, de lelkészi minőségben nyilvántartott egyének) jelentését és a bármely oldalról ellenük beérkező panaszt és ezek figyelembevételét után hozza meg határozatát az igazolás kérdésében.

A panaszt vagy észrevételt az egyházkerületi igazolóbizottság elnökéhez: Dr. Szentpéteri Kun Béla ny. r. tanár (Debrecen, Központi Egyetem) úrhoz kell megküldeni 1939 december hó 25-ig.

Névtelenül beadott panaszt vagy jelentést figyelembe venni nem lehet.

Debrecenben, 1939 november 24.

Atyafiságos tisztelettel:

Dr. Révész Imre,
püspök.

A tiszántúli református egyházkerület püspöki hivatalától.

ad 4125—1939. szám.

KÖRLEVÉL

a nagytiszteletű Esperes urakhoz.

A Debreceni Protestáns Lap ezévi október 15-én megjelent 20. számában 4125—1939. szám alatt közöltem volt úgy az I., mint a II. lelkészsképesítő vizsgák terminusait. Az október 20-án megjelent szöveg annyiban módosul, hogy a II. lelkészsképesítő vizsgákat nem február 13. és következő napjain tartjuk, hanem 1940 február 19. és következő napjain, és pedig akként, hogy az írásbeli vizsgák február 19-én (tizenkilencedikén), a szóbeli vizsgák pedig február 20-án (huszadikán) és következő napjain lesznek.

Felkérem a nagytiszteletű Esperes urakat, hogy erről a terminus-változásról — amelyet az Egyetemes Konventi bizottsági üléseknek február 13. és következő napjaira

kitűzése miatt vagyok kénytelen megállapítani — az érdekelteket méltóztassanak értesíteni.

Debrecenben, 1939 november 15.

Atyafiságos tisztelettel:

Dr. Révész Imre,
püspök.

A tiszántúli református egyházkerület püspöki hivatalától.

4873—1939. szám.

KÖRLEVÉL

a Felvidékre való kirándulások tárgyában.

A m. kir. kereskedelem- és közlekedésügyi miniszter úrnak az 1939. évi október hó 14-én 70.906—1939. V. sz. alatt kelt rendeletére, amely a Felvidékre való csoportos kirándulás kedvezményes díjszabása tárgyában intézkedik, a főhatóságom alatt álló egyházkerület valamennyi népiskola, közép- és középfokú iskola, valamint főiskolájának figyelmét felhívom.

Debrecen, 1939 november 15.

Atyafiságos tisztelettel:

Dr. Révész Imre,
püspök.

Másolat.

M. kir. kereskedelem- és közlekedésügyi miniszter.
70.906—1939. VI. szám.

Tárgy: Felvidékre való csoportos kirándulás kedvezményes díjszabása. — Hiv. szám: 147. sz. 1939. évi április havi közgyűlése jegyzőkönyvkivonata.

A Magyarországi Református Egyház Egyetemes Konventjének Budapest.

A m. kir. vallás- és közoktatásügyi miniszter úr által hozzám juttatott konventi jegyzőkönyvének kivonatában foglaltakra következőket van szerencsém közölni:

A személydíjszabás II. részének 12. szakasza értelmében a hazai tanulóifjúság tanulmányi kirándulásaira tanáraik (tanítóik) vezetésével legalább 10 tanuló részvétele esetében személyvonatokon bármely távolságra, sebes- és gyorsvonatokon 100 km.-t meghaladó távolságon 50%-os kedvezmény áll rendelkezésre a 10 éven felüli, míg három 10 éven aluli tanuló után 1 díjszabászerű egész menetjegy árát kell megfizetni. 50%-os kedvezményben részesülnek a vezető tanárok is, azonban 30 résztvevő esetében egy, 50-en felüli pedig két vezető tanár díjmentesen utazik. Ezirányú kérelmet 50 tanulón aluli csoportok esetében a vonat indulása előtt legkésőbb egy órával, 50-nél nagyobb létszám esetében 1 nappal előbb kell a kiindulási állomáson írásban bejelenteni. E bejelentésnek tartalmaznia kell az utazás célját, napját, rendeltetési állomást, a használandó vonatot és a résztvevők számát. Visszaútazást szintén írásban kell bejelenteni. Előzetes bejelentés esetében az utazás úgy az oda-, mint a visszaútnak három ízben megszakítható.

Továbbá rendelkezésre áll az Igazgatóság F. I. osztályánál 4 nappal előbb bejelentendő 1 vagy legfeljebb 2 kocsira terjedhető külön kocsikedvezmény, amely mintegy 57%-os menetkedvezménynek felel meg. Ebben az esetben az 1 vagy 2 kocsit összes ülőhelyek száma után úgy az oda- mint a visszaútra a kedvezményes viteldíjat meg kell fizetni.

Fentieknél nagyobb számú résztvevő esetében az utazás idejében fennálló forgalmi helyzetnek az utazás különös céljának mérlegelése alapján, a közvetlenül elem terjesztett kérelmeket a fentiek figyelembevételével jóindulatilag fogom elbírálni.

Budapest, 1939. évi október hó 14-én.

A miniszter rendeletéből:

Olvashatallan aláírás sk.,
m. kir. kormányfőtanácsos,
m. kir. államvasúti igazgatóhelyettes.

A tiszántúli református egyházkerület püspöki hivatalától.

7941—1939. szám.

Tárgy: Tompa Mihály emlékének megörökítése.

KÖRLEVÉL

a nagytiszteletű Esperes urakhoz, közép- és középfokú iskolák tekintetes Igazgatóságaihoz.

A Tompa Mihály-szoborbizottság elnöke megkeresés intézett az Egyetemes Konvent Elnökségéhez aziránt, hogy a halhatatlan költő emlékének megörökítésében a református egyház lelképásztorai, világi tisztviselői és intézményei is a nekik tetsző legalkalmasabb módon vegyenek

részt s ezzel is juttassák kifejezésre azt a szolgálati együvé-tartozást, amely őket Tompa Mihály költészetével és irodalomtörténeti egyéniségével összekapcsolja.

Felkérem az egyházi főhatóságom alá tartozó egyházakat és iskolákat, hogy a Tompa Mihály-szoborbizottság célkitűzéseit támogattni, s amennyiben e célra megfelelő költségvetési fedezettel nem rendelkeznenek, a szükséges összeget iskolai ünnepély tarrásával előteremteni szíveskedjenek.

Felhívom az esperes és igazgató urakat arra is, hogy a világi tisztviselők névsorát a szoborbizottság elnökségének rendelkezésére bocsátani méltóztassanak.

Debrecen, 1939 november 14.

Atyafiságos tisztelettel:

Dr. Révész Imre,
püspök.

A tiszántúli református egyházkerület püspöki hivatalától.

5034—1939. szám.

KÖRLEVÉL

a kebelbeli valamennyi egyházközség lelkipásztorához, úgyszintén iskolaszéki, illetőleg igazgatótanácsi elnökökhöz, valamint az elemi, közép- és középfokú- és a főiskolák igazgatóihoz.

A Magyar Művelődéstörténet c. nagyszabású kiadvány, melynek a napokban már II. kötete is elhagyta a sajtót s melynek III. kötete alólírott tollából fogja hozni a „Reformáció és ellenreformáció” című fejezetet, mind elsőrangú tartalmával, mind pompás kiállításával, főként nagyszerű illusztrációs anyagával, a legutóbbi évtizedek páratlanul álló eseménye a magyar történettudományi irodalomban.

Mint hogy ez a Magyar Történelmi Társulat kiadásában, tehát a lehető legmárkásabb cégjelzés alatt megjelenő kitudó kiadvány a szakkörökön túl minden művelt magyar embernek, s köztük kiváltképpen az egyház és az iskola munkásainak érdeklődésére joggal számíthat, és minthogy a mű szerkesztői és írói között a magyar történettudomány protestáns vallású művelői is nagy számmal szerepelnek (még a középkori fejezetekben is) és így a mű szerkesztésében és szellemében felekezeti egyoldalúság nincsen: melegen ajánlom annak az egyházközségi vagy bármely fokú iskolai könyvtárak számára való bevezetését.

Debrecen, 1939 november 18.

Atyafiságos tisztelettel:

Dr. Révész Imre,
püspök.

A tiszántúli református egyházkerület püspöki hivatalától.

5094—1939. szám.

KÖRLEVÉL

balesetek ellen való védekezés iskolai felkarolása tárgyában.

A m. kir. vallás- és közoktatásügyi miniszter úr 1939. évi október hó 18-án 136,781—1939. IX. sz. alatt kelt rendeletére (L. a *Hivatalos Közlöny* 1939. évi november hó 15-én kelt 22. számában.) felhívom a vezetésem alatt álló egyházkerület valamennyi közép- és középfokú, valamint népiskola igazgatóit, hogy a rajzban kiváló tanulókat az Országos Közégszükségügyi Egyesület pályázatán való részvételre buzdítsák.

Debrecen, 1939 november 24.

Dr. Révész Imre,
püspök.

A tiszántúli református egyházkerület püspökétől.

5147—1939. szám.

KÖRLEVÉL

a kebelbeli gyülekezetek lelkipásztoraihoz.

Az Országos Református Szeretetszövetség kiadásában megjelent „Népbarát” sorozat füzeteire — amelyeknek mindegyike alkalmas a lelkipásztori gondozás munkájának támogatására — azzal hívom fel a lelkipásztor urak figyelmét, hogy azok terjesztéséről a kínálkozó lehetőségek felhasználásával minél szélesebb körben szíveskedjenek

gondoskodni, ezzel is lehetővé téve — a gyülekezet- és szórványgondozásban nélkülözhetetlen iratterjesztés munkálásával egyidejűleg — a Szeretetszövetség támogatását.

Debrecen, 1939 november.

Dr. Révész Imre,
püspök.

Pályázati hirdetések

Kisbégányi (Bereg m.) református egyház helyettes tanítói keres a folyó iskolai évre, a jogilag megüresedett s jövő szeptemberben véglegesen betöltendő kántortanítói állásra. Fizetés: Jó lakás, nagy kerttel, 7 1/2 kat. hold szántó-föld, adóját egyház fizeti, készpénz 100 pengő egyháztól, stóla és törvényes államségély (4900 Kc. kiegészítve). — Kántori javadalom külön egység szerint föld, vagy pénzfizetés. Pályázati határidő november 30-ig. Állás azonnal elfoglalandó. Pályázati kérvények: Református lelkészi hivatal, Kisbégány, küldendők.

A **Kisújszállási** református egyháztanács pályázatot hirdet az újonnan szervezett „Újtelepi” iskolai I. sz. tanítói állásra. Pályázhatnak a VKM 69,034—1934. és a 69,500—1934. VI. ü. számú rendeletekben foglalt követelményeknek megfelelő okleveles férfitanítók. Választás miniszteri és egyházi hatóságok rendeleteinek betartásával történik. Fizetés törvényszerű: 20%-a egyháztól, a többi államségély. Lakás természetben. Kötelesség: az egyháztanács által kijelölt osztály, vagy osztályok tanítása, belmissziói munkákban való segédkezés, vasárnapi iskola vezetése. Választás csak miniszteri megerősítés által válik jogerőssé, s e tekintetben iskolafenntartó egyház megválasztandóval szemben semmiféle kötelezettséget nem vállal. Pályázati határidő e hirdetés megjelenésétől számított 21 nap. Állás választás után azonnal elfoglalandó. Szabályszerűen felszerelt pályázati kérvények — katonai szolgálatról szóló igazolvány csatolásával — válaszbélyeg mellékelésével: Bucsay László református lelkész, iskolaszéki elnök, Kisújszállás, címre küldendők.

Laskod református egyházközsége pályázatot hirdet helyettes kántortanítói állásra. Fizetése törvényszerű. Állás azonnal elfoglalandó. Határidő 8 nap. Presbitérium.

A **Nyírgelsei** református egyház pályázatot hirdet helyettes kántortanítói állásra. Fizetése havi 100 P. Pályázati határidő 10 nap. Kérvények Református Lelkészi Hivatal címére küldendők.

Nyírparasznya református egyháza pályázatot hirdet kántortanítói állásra. Helyi javadalom: 34 értékegység. Lakás természetben. Kötelesség: I—VI. osztályok vezetése, belmissziói munkákban segédkezés, presbitéri jegyzőség, énekkarvezetés. Szabályszerűen felszerelt kérvények a Református Lelkészi Hivatalhoz küldendők. Határidő a megjelenéstől számított 21 nap.

Ibrány református egyháza pályázatot hirdet helyettes tanítói állásra. Tanítónők is pályázhatnak. Fizetése törvényszerinti, határidő 8 nap, állás azonnal elfoglalandó.

Abádszalók-Abád református egyháztanácsa e lap október 15-i számában közzétett pályázati hirdetményét a III. sz. tanítói állásra december 10-ig meghosszabbítja azzal, hogy ez állásra is pályázhatnak felsőbb hatósági rendelkezéseknek megfelelő tanítónők is. Helyettesi választás felsőbb hatóságok jóváhagyása esetén válik jogerőssé, amivel kapcsolatban egyházközség felelősséget nem vállal.

Cseréne Békés megyéből, gimnáziumi székhelyről, tizenhat tanerős iskolától férfitanító, Debrecen közelében levő egyházközség tanítójával. Ajánlatok kiadóhivatalba küldendők.

TARTALOM:

Dr. Révész Imre: El ne hanyagold . . .
Ifj. Porzolt István: Felszentelt ifjú lelkészek köszönete az egyházkerületi közgyűléshez a lelkésszentelés után
Dr. Révész Imre: A dicsőséges hazatérés
Gyászrovat — Különlék — Hivatalos értesítés — Pályázati hirdetések — Hirdetések

Karácsonyra

legszebb és legmaradandóbb ajándék

Zsoltár vagy Biblia.

Óriási választékban kapható a
„Méliusz“ könyvkereskedésben
Debrecen.

SESZTINA LAJOS

vasnagykereskedés

DEBRECEN

Telefon: 20-06 és 15-48

Alapította:

Sesztina János 1819-ben.

Ipari-, mezőgazdasági-, háztartási-,
gázoltalmi- és légvédelmi cikkek.

Alföldi Takarékpénztár Debrecenben

Ferenc József-út 16.

Betéteket előnyösen gyümölcsöztet és azonnal kifizet. Kölcsönöket állandóan folyósít. — Mint a Futura főbizományosa, foglalkozik a termény-üzlet minden ágával.

TELEFONOK:

Bank: 19-70. és 22-32. Terményszóly: 28-66. szám.

Gondtalanul szeresheti be

ősz és téli szükségleteit,

ha a „TAKARÉKOSSÁG“ RT.

Bevásárlási rendszere

útján eszközli azokat!

DEBRECEN, DEÁK FERENC-UTCA 6.

Szeresse meg

a „TAKARÉKOSSÁG“ RT. vásárlási igazolványát.

Díjtalanul boesátja rendelkezésére a Központi iroda.

100-féle cikket vásárolhat,
de csak egy helyen fizeti havi részletekben,
ha szükségletét

az „UNIO“ Központi Hiteliroda

cégei útján szerzi be.

Hitelrendszerünk kényelmes, olcsó és megbízható. — Vásárlásra jogosító igazolványa, ha még nincs, igényelje irodánkban:

Piac u. 44. Marx-féle ház, földszint.

RUFF MIHALY

modern szobafestő, mázólo
és bútorfényező vállalata

VÖRÖSMARTY-
UTCA 3. SZÁM.

TELEFONSZÁM: 33-57.

MAGYAR ÁLTALÁNOS HITELBANK

DEBRECENI FIÓKJA

Piac-utca 45-47. Telefon: 23-70., 23-71.

FOGLALKOZIK A BANK-
ÜZLET MINDEN ÁGÁVAL

Főzéshez, fürdéshez, szobafűtéshez

a gáz a legjobb, legolcsóbb, legtisztább;
a gáz a legkényelmesebb;
a gáz a leggyorsabban kezelhető;
a gáz melege pontosan szabályozható;
a gáz számlaértéke egy hónappal későbbben fizetendő.

A gázvezetékeket 5 évi részletre készítjük és a bevezetés költségeit a gáz állandó használata esetén nagyrészt visszatérítjük.

Főzőt, tűzhelyet, autogeysert, fürdő- és fűtőkályhát olcsón bérbeadunk.

Díjtalan felvilágosítások, készülékek bemutatása, költségvetés:

BATTHYÁNY-UTCA 17. SZ.
Telefon: 28-53. sz.

DEBRECEN SZ. KIR. VÁROS
VILÁGÍTÁSI VÁLLALATA.

ÜGYELJÜNK A KERESZTNÉVRE!

MAGYARORSZÁG ARANYKOSZORÚS
HARANGÖNTŐ MESTERE

Szlezák László

harang- és ércön-
töde, harangfelszere-
lési és haranglábgyára

Budapest, XIII., Petneházy-u. 78.

(Frangepán-u. mellett) SAJÁT HÁZI
Telefon: 291-3-53

KITÜNTETVE: Párisi világkiállításon dísz-
oklevéllel, 8 nagy arany- és 1 ezüstéremmel,
több állami díszoklevéllel

Mielőtt harangot rendelnének, forduljanak teljes
bizalommal a régi és megbízható céghez!!!

SZÁMTALAN ELISMERŐ LEVÉL!

Előnyös fizetési feltételek!
Költségvetés és kiszállítás díjtalan!